

ny Regler, der mere passe med Nutiden, end de, vi allerede have, men det er ogsaa et Spørgsmaal, hvormed jeg mener, at man kan vente lidt. Det ærede Medlem for Hornslet (Kristiansen) ønskede en ny Instruks for offentlige Vurderingsmænd. Jeg skal gerne indrømme, at den nuværende Instruks muligvis i en enkelt Henseende kan siges at være forældet, men jeg tror ikke, at det vilde være rigtigt, om man ved Affattelsen af en saadan Instruks rent bortkastede Kravet til Vurderingsmændene, om at de skulle begrunde, hvorfor de komme til den Sum, hvortil de sætte en Ejendom. Det Punkt, hvori den ny Instruks kan være fejlagtig, er, at den ikke har fulgt den Omvæltning, der er sket i Landbruget i de sidste 30 Aar, saa at den endnu kræver Beregningerne udførte, som om Danmark var et kornproducerende Land. Her er det, at der bliver Rimelighed i Udarbejdelsen af en ny Instruks, enten saaledes, at man faar en helt anden Beregningsmaade eller flere forskellige Beregningsmaader jevnside med hverandre til Anvendelse efter den særlige Driftsmaade, som den paagældende Ejendom er undergiven.

Det ærede Medlem for Ribe (Busk) fremdrog paa ny Spørgsmaalet om Pensioneringen af Højesteretsassessorer, der afskediges efter Opnaelsen af en Alder af 65 Aar. Det ærede Medlem mente, at der i den Maade, hvorpaa Afskedigelsen finder Sted, er noget forkert, og at det burde gaa med disse, som med mange andre Embedsmænd, at de maatte søge deres Afsked og tage den Pension, som den almindelige Pensionslov hjemler. Jeg skal dertil sige, at Forholdet er jo det, at ifølge Grundloven ere Dommere uafsættelige, naar de ikke forbyrde sig til Afsættelse. Det er Hovedreglen. Derfra er der i Retsplejens Interesse gjort den Undtagelse, at naar de have opnaet en vis Alder, kunne de afskediges, men saa er der paa den anden Side i saa Fald tilsikret dem fuld Gage i Pension. Nu er der naturligvis ikke det mindste i Vejen for, at en Dommer, naar han selv føler sig uskikket til at varetage sit Embede, kan søge sin Afsked og da faa Pension efter Pensionslovens almindelige Regler, men det gaar naturligvis i dette Tilfælde som overordentlig ofte ellers, at naar Folk blive gamle, blive de ved selv at gaa i den Forestilling, at de fuldt ud ere i Stand til at gøre Fyldest, og de blive gaaende i denne Forestilling, efter at andre — thi der er

jo intet saa vanskeligt i denne Verden, som at bedømme sig selv — have kunnet se, at de ikke længere gøre Fyldest. I et saadant Tilfælde kan man dog ikke gaa i Rette med den paagældende Dommer, fordi han ikke indgiver Ansøgning om Afsked, og man kan kun finde det ganske i sin Orden, at enten Justitiarius i den paagældende Ret eller — hvor der er Tale om Justitiarius selv — Justitsministeren griber ind og skaffer ny Kræfter til Veje til Retsplejens tilbørlige Varetagelse. Det ærede Medlem spurgte, om det var muligt i Finansudvalget at faa at se, hvorledes en saadan Indstilling ser ud. Med den største Fornøjelse. Det ærede Medlem fandt, at det var dog besynderligt, at en Højesteretsassessor kunde blive afskediget paa Grund af Alder med fuld Gage som Pension og straks efter blive udnævnt til ekstraordinær Højesteretsassessor. Men det ærede Medlem maa da huske paa, at Stillingen som ekstraordinær Assessor er en ganske anden end den, som ordinær Assessor. Det er overhovedet saare sjældent og kun i ringe Omfang, at de ekstraordinære Højesteretsassessorer udfolde nogen Virksomhed i Højesteret. Det er en Reserve, der findes for de ordinære Assessorer, hvis enten Sygdom eller Inhabilitet paa Grund af Slægtsforhold til en af Parterne eller Interesse i Sagen skulde medføre, at der ikke blev mindst 9 af de ordinære Assessorer til at votere i en Sag. Det er altsaa meget sjældent, at de ekstraordinære Assessorer komme i Virksomhed, og derfor er det overordentlig vel forstaaeligt, at en Mand, om hvem man ikke finder, at han er i Stand til at udføre det daglige anstrængende Arbejde i Retten, dog endnu kan have bevaret saa megen Styrke og saa megen Aandsfriskhed, at han meget vel i et enkelt Tilfælde, i en enkelt Sag kan votere. Det ærede Medlem brugte nogle Udtryk vedrørende dette Spørgsmaal, som maaske have lydt lidt stærkt i fleres Øren. Men jeg trøster mig med, at saa vidt jeg ved, er det jydsk Sprog noget stærkere i sin Klang, end det, som vi Øboere ere vant til at høre. Jeg antager derfor, at naar det ærede Medlem har brugt disse Udtryk, har det snarest været som en Slags Kompliment for formentlig god Forretningssans hos de paagældende, men jeg haaber, at det ærede Medlem efter den Fremstilling, jeg her har givet, selv vil erkende, at denne hans Komplimenteren har skudt noget over Maalet.